

V sedmi številki bratislavskega Romboida piše Pavol Števček o obzorjih satirične poezije, pri čemer ostaja v mejah tovrstne slovaške ustvarjalnosti. Miroslav Mikulašek je napisal prispevek *K razvoju ustvarjalne zasnove socialističnega realizma*, v katerem navaja k celovitejšemu gledanju na ta umetnostni slog v literaturi in polemizira s srbskim književnikom Svetom Lukićem. V tej zvezi je Miroslav Mikulašek med drugim zapisal: »Z veliko bolj »znanstvenim« pojmovnim inventarjem se odlikuje zasnova jugoslovanskega literarnega teoretika in estetika Sveta Lukića. Ta znanstveni raziskovalec odklanja že sam izraz socialistični realizem kot neprimerno onesnaževanje estetske kategorije z ideološko političnim, sociološko drugačnim odmerjanjem, omalovažuje tudi vso

njegovo programsko zasnovo kot sinonim za stalinizem na področju kulture in umetnosti in stavlja proti njemu nesprejemljivo tezo socialistične estetike. Teze te platforme naj bi se izražale kot del estetskega, ustvarjalnega momenta v ustvarjalnem procesu in dejanju, izzvene pa naj bi kot programska različica »čiste umetnosti«. Sveta Lukić trdi, da umetniškega dela ni mogoče skrčiti na funkcijo, da bi odsevalo resničnost, niti ne pomerjati z »uporabnim namenom«, ker je »neodvisno od krajevne obarvanosti in drugih obrobnih sestavin in neestetskih primesi«, ker je avtohton ustvarjalni sistem, organiziran zgolj s pogledom na lastna imanentna načela,» polemizira Miroslav Mikulašek in zagovarja uradno učenje o socialističnem realizmu.

A. A.

ODMEVI NA ...

Popravek k Trstenjakovemu članku o Kocbeku,

v Sodobnosti št. 8—9, 1986, str. 712 sl.

Vekoslav Grmič mi sporoča, da mu »javno mnenje« o Kocbekovem kompleksu mežnarjevega sina »ni prišlo nikdar na uho«, in da je zato moja razlaga tega v zvezi z njim zmotna, ker da mu najprej nekaj podtikam, potem pa tisto zavračam. — Če je tako, potem seveda prav rad zbrišem Grmičevo ime s svojega prispevka k Simpoziju o E. Kocbeku in popravim krivico, ki bi ga utegnila prizadeti in jemati dostojanstvo, in sicer tem raje, ko vidim, da se z njim v tej točki tudi glede Kocbeka ne razhajava. Tu pač velja ponovno pribiti temeljno spoznavno načelo: kakšno mnenje ima kdo danes o tretji osebi, o tem odloča neizpodbitno samo on sam in nihče drug; saj to ni ne stvar spomina ne sklepanja, marveč je neposredna danost doživljanja samega, zoper katero ni ugovora in pred katerim se mora umakniti vsako nasprotno mnenje s sklicevanjem na morebitne pretekle spominske podatke. Škoda, da sem prehitro oddal rokopis in se nisem prej osebno pomenil, bi si bil prihranil ta popravek.

A. Trstenjak